

M. ERIKA

„AZ ÜDVÖSSÉG RUHÁJÁBA ÖLTÖZTETETT”

Már nyolc éve, hogy a hajdúböszörményi egyházközségből egy fiatal görögkatolikus lány úgy döntött: követi Isten hívogató szavát, és szerzetesi életet kezd. A „mi Móninkból” így lett Makrina nővér a franciaországi Kármelben.

Több év telik el, míg a szerzetesi élet iránt érdeklődőből novícia, a novíciából szerzetes lesz. Makrina nővér így három éve már kisleány, november 21-én pedig örökfogadalmat tett Saint Rémyben. Hivatalosak voltunk a „menyegzőre”; a család, a barátok, a bösörményiek.

Nem könnyű megoldani, hogy mindenki ott legyen, aki szeretne. Összefogtunk a barátokkal, átgondoltuk a Makrina nővérhez való viszonyunkat, emlékeinket, neki küldhető üzeneteinket; majd néhányan, a családdal együtt – akik tudtunk erre időt szakítani –, imáinkban és szívünkben hordozva az itthon maradottakat is, nekivágtunk a nagyvilágnak, hogy együtt ünnepeljünk.

Utunk egyszerre volt kirándulás, zarándoklat, nászmenet. Igen, nászmenet. Nehéz lenne nem észrevenni ezt a párhuzamot – a szerzetes teljes életével hozzákapszódik Krisztushoz, és fogadalmat tesz a vele való hűségére.

Makrina nővér otthonára lelt Saint Rémyben. A közösség bizánci rítusú (Szent Liturgiájuk, szertartásaik lényegében ugyanazok, mint a mieink), ugyanakkor kármelita, vagyis a Római Katolikus Egyházhhoz tartozik, s így a „Kármel regulája” szerint működik. Mindössze négy ilyen van a világon; Franciaországban is ez az egyetlen.

Sajátos küldetésüket a II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dekrétumának megvalósítása iránti hév alapozta meg; több évtizede buzgón munkálkodnak az egyházon belüli egységért, Kelet és Nyugat egységéért. Rendjük szemlélődő, vagyis hangsúlyos a közösségi és egyéni ima (szertartások, csöndes ima), a Szentírás-olvasás és az ahhoz kapcsolódó elmélkedés. Napjaik szigorú rend szerint telnek; a nap váza a liturgikus és belső ima, a közötté lévő időben fizikai és szellemi munkát végeznek (ebbe beletartozik az alkotás, festés is).

Az örökfogadalom előkészületei már megérkezésünk estéjén kezdődtek. Minthogy a fogadalomtétel az Istenszülő templomba vezetésének ünnepére esett, előző este már vigíliával készültünk, „hangolódtunk”, és vártuk az ünnepet.

Hol lehet a világ legfinomabb étkeit fogyasztani? Kolostorban! Ez a tapasztalat itt is megerősítésre talált, bár jelen esetben a szálláshelyünkön voltunk olyan kegyeltek, hogy fogyaszthattunk mesés, ünnepi vacsorát. A nővérek nagylelkű barátainak hála, nemcsak étkeztetésünk volt megoldva, hanem egy közeli kis településen otthonos szállásunk is.

Másnap reggel imaórára gyülekeztünk – magyarok, franciák, flandok: barátok, ismerősök, atyák, hívek –, e közben megérkezett a helybéli, dijoni érsek. Itt egy szép kis esemény tarkította az egyébként is

Ez a szép énekítés nem jöhetett volna létre, ha nincs Amanda anyja, aki igen jó karvezetőnek is bizonyult.

Makrina nővér örökfogadalmáért tehát egy Szent Liturgia keretében történt. A liturgia egy pontján a földön fekvő, a „világ” számára meghalt szerzetest az érsek atya kézen fogta, felállította, és hosszú párbeszédbe kezdett vele, hogy megbizonyosodjon afelől: a szerzetes alaposan megfontolta-e, amire vállalkozik. A francia nyelven zajló párbeszédet a kinyomatott magyar szöveg segítségével szintén nyomon tudtuk követni.

Megrendítő volt ez a beszélgetés, aminek fültanúi lehettünk. Megrendítő, mert mélyégesen igaz, és mert egy életesményt foglalt egyszerű szavakba.

„Te lemondta a családjáról, testvéreidről és nővéreidről, a házasságról, a gyermekekről, a nagyszülőkről, rokonokról, társakról, a barátokról, a világban szokásos mulatozásokról, a gondokról, a szerencséről, a gazdagságról, a könnyelmű élvezetekről, a hasztalan dicsőségről; de nemcsak erről kell lemondanod, hanem a saját életedről is, az Úr szavai szerint: »Ha valaki követni akar engem, tagadja magát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem!« Tehát ha teljes igazságban kívánod követni Őt, és vágysz hazugság nélkül az ő tanítványának nevezetnie, készülj fel ezentúl, ne az élvezetre, a gondtalanságra, drágaságokra, sem a bűbajokra, sem a földi kellemekre, hanem a lelki küzdelmekre, a test megfélézésére, a lélek megtisztítására, a szegénységre, a mértékletességre, a szent töredelemre, minden nehézségére és keserűségére az életnek, ami örömteli Isten szerint. Mert szenvedni fogsz az éhségtől, szomjúságtól, nélkülözéstől, szidalmaktól, gúnyolódásoktól, gyalázásoktól, üldözésektől, és el kell viselned minden másfajta megpróbáltatást, amelyek jellemzik az Isten szerinti életet. És amikor ezeket szenveded, örvendj, mondja az Úr, mert a te jutalmad nagy lesz a mennyekben.”

színes, családi összejövetelt: Makrina nővér egykori hittanára – az előző este, kb. háromperces kurzus keretében elsajátított harangozó tudománnyal – rögtönzött, égi dallammal szólaltatta meg azt az öt harangot, ami az érsek ünnepélyes fogadtatásához hozzájárult.

A Szent Liturgia több nyelven zajlott – igazodva az egybegyűlték nyelvéhez: franciául (görög Kyrie eleisonokkal), magyarul és egy kevés ima szlávul. Összesen nyolc atya (három magyar görögkatolikus, három francia bizánci és két latin rítusú) végezte a Szent Liturgiát. Néhány könyörgés, a háromszentszert, az evangéliumi szakasz (a francia mellett) és az amboni ima magyarul hangzott el. A szintén magyar Amanda anyja, a közösség elöljárója fordította az érsek atya prédikációját is. A fogadalmát végén Makrina nővért a társai megölegették, mi pedig közben magyarul énekeltünk sztihrákat. Érdekes, hogy ez a két nyelv egy szertartáson belül milyen jól megfér egymással, holott más dallamvilág jellemzi mindkettőt.

Ez a nem e világi öröm, amit mi ott jelenlétünkkel támogattunk, nem pusztán a lemondásból fakad, hanem a tiszta, Istennel „egybekelt” élet fölötti örvendezésből is:

„Örvendve örvendj, lelkem az Úrban, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, befedett az ujjongás ruhájába, mint egy új völegény gyémántkoronában, és mint egy ékszerivel díszített menyasszony.”

Elgondolkodtató az, ha valaki szerzetes lesz ma, a 21. században. Meghökkeni, sőt megdöbben a környezetét. Ma Magyarországon ez valamiféle rendkívüliséget hordoz. Vannak helyek és korok, ahol és amikor sokkal természetesebb a hivatás, mint manapság mifelénk. Misztérium ez is, és nem is szeretném más helyett megfejteni. Nekem, mint „szimpatizánsnak”, nagyon tetszik az, ahogy Barsi Balázs atya határozza meg, hogy miről is van szó: „A szerzetes olyan megkeresztelt hívő, akit a Lélek arra kényszerít, hogy szinte megbotránkoztatónan radikálisan és kizárólagosan tartozzék Jézus Krisztushoz, aki érte meghalt és föltámadt.”

Hálás vagyok, hogy Makrina nővér örökfogadalmán jelen lehettem. Boldog voltam; úgy éreztem, mintha egy kicsit elővételeztük volna a mennyországot. Örültem, hogy az Isten részesített minket ebben a tapasztalatban, hogy a tiszta, angyali élet iránti elköteleződés szemtanúi lehettünk. Nem kívánhatok mást: Isten tegyen erőssé és állhatatossá mindenkit abban a hivatásban, amire meghívást kapott!

